

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון כ"ג תשרי תשפ"ד | דף היומי בבלי: קידושין נו.

דף היומי בהלכה: קס"ח ה'.

מוסר: אהבת חסד - 'ואפילו אם יש טירחה' עד פרק י"ז.

קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הקנאה "ומי שנוהר שלא יקנא" עד סוף שער הזריזות

בתחנת הדלק זעק התלמיד, אוי ריח הדלק הוא נורא, אינני מסוגל לעמוד כאן, עצה טובה יש לי, תחת הבנוזין יבוא הקולה.. בתא המטען יש לי בקבוק חדש של 'קוקה קולה', את תכולתו אשפוך בפי הרכב אשר משם הוא שותה לצמאו וניסע לשלום

הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א על התחלה מבראשית

ואילך - שכל התחלות קשות. אבל אם יתיאש מלהתחיל אף בעת ההתחלות הקשות, להיכן יגיע... אמרו המושלים להמשיל מדרכו של עולם, פעם קנה הקונה מנעלים חדשים ושילם עליהם במיטב כספו, בעודו נהנה להלך

דע כי הקב"ה דורש ומבקש מאתנו להתחיל מ'בראשית', יתחיל בעבודתו המוטלת עליו - לעסוק בתורה בהתמדה כל חד וחד בדראג דיליה, ואז יגמור ה' בעדו, כדברי רש"י (שמות י"ט ה') 'ועתה אם שמוע תשמעו בקולי, אם עתה תקבלו, יערב לכם מכאן

עוד משלו, לאיש שלמד מחברו לנהוג ברכב. ה'מלמד' יצא עמו על הדרכים והראהו כאן נוסעים ושם עומדים, כאן ממתנינים ושם ממשיכים, בכפתור זה מדליקים ובזה נוסעים אחורנית וכו' וכו', על אם הדרכים הורה לו להיכנס לצידי דרכים, שם ראו מקום גדול מקורה ובצד יש חנות, תמה התלמיד מה יש כאן... וכי למיני מתיקה אני צריך כעת?

הראה לו המלמד שיש שם עמודים עם צינורות, צינורות הללו מוליכים דלק ובנזין לקרבי הרכב, ורק כך אפשר להמשיך בנסיעה, כי ללא שירוו את צימאון הרכב לדלק (געז) לא יסכים להמשיך בנסיעה. משקרבת התלמיד ל'מקור' הדלק, זעק, אוי ריחו נורא, אינני מסוגל לעמוד כאן אפילו עוד רגע כמימריה, עצה טובה יש לי - תחת הבנזין יבוא הקולה - באחורי הרכב (טראנק) יש לי בקבוק חדש של 'קוקה קולה' - את תכולתו אשפוך בפי הרכב אשר שם הוא שותה לצמא... וניסע לשלום, אמר המלמד, לא ולא, זה לא יעבוד. טען התלמיד בטפשותו, וכי למה תדבר כן, מי פיתה אותך לחשוב שטויות כגון דא, מה בין קולה לדלק, אדברה הקולה הוא משקה חשוב פי כמה וכמה ועולה על שולחן מלכים... והרי אין צורך לבאר טפשותו של התלמיד, כי 'מאשין' (מכשיר) זה נוסע דייקא עם דלק ובנזין, ועם קולה אינו זז ממקומו.

ולדידן, הרוצה להתקדם, לעלות במעלות התורה, ידע, כי מאשין זה - עסק התורה, יוכל ליסע רק יחד עם ה'קושי'. לא עם תענוג ובקלות - כאותו משקה המענג - קולה, יצליח להתעלות, רק דייקא עם 'כל התחלות קשות' אז אכן, סוף דבר, ש'יערב' לכם מכאן ואילך.

(באר הפרשה שבועות פ"ג)

במנעליו החדשים הם החלו ללחוץ על רגליו עד כדי זוב דם בכמה מקומות בכף רגלו, מיד אץ הקונה אל המוכר וגער בו, איזה מנעלים נתת לי, וכי לזה כילית את כספי - שיזובו רגליי דם ויהיו נפוחים וכואבים בכל איבר ואצבע שברגלי... אמר לו המוכר, תנוח דעתך קונה יקר, אין ברירה אחרת - כך הוא דרכו של מנעל חדש, המתן בסבלנות כשבועיים ימים ותראה שכל הלחץ שהמנעל לוחץ פסק ותהנה עד מאד ממנעליך החדשים והטובים...

וכן עשה האיש, חלץ מנעליו הניחם בארון שבביתו. לאחר שבועיים שב ללבשם, ואוי... שוב הם לוחצים את רגליו במידה מרובה. כאן כבר פקעה סבלנותו וברוב כעס נכנס לבית המוכר ושפך על ראשו קיתונות של זעם וחימה, למה רימינני זה פעמיים, כבר עברו שבועיים ושום דבר לא זז ולא נפחתו הכאבים, חקר המוכר למעשיו של הקונה ה'חכם', ומשהבין את הנהגתו עם המנעלים פתח את פיו ב'מענה רך ישיב חימה', לא מחכמה שאלת על כך, כי לא הייתה כוונתי שתניח המנעלים בארון ומאליהם יפסיקו להכאיב וללחוץ אותך אחר שבועיים, אם כה תעשה - שתמשיך לנעול אותם לרגליך על אף היותם כואבים ומכאיבים, אז כעבור שבועיים ימים יקבלו המנעלים צורת רגליך והכל יבוא על מקומו בשלום...

כיוצא בזה לענין עסק התורה, הגם שרק כל ההתחלות קשות מ"מ על האדם להתחיל ללמוד, ואי אפשר לו להניח את הגמרא בארון הספרים ולאחר שבועיים ימים להוציא משם את הגמרא ולהתאונן שלא זז מאומה ועדיין קשה עליו לעסוק בתורה, רק אם יעסוק בתורה ויקיים כל התחלות... אז לאחר זמן ינוח לו וירגיש טעם מתיקות התורה בעזהש"ת.

למה השינה חשובה, מתי כדאי ללכת לישון, מהו גזל שינה, כמה שעות מומלץ לישון ביממה, וגם: מי ישן שבעים שנה ברציפות?

7 דברים שלא ידעתם על שינה, ואיך זה קשור לפרשת השבוע

ישרה לדעת את ה', והוא ישן כדי שתנוח דעתו עליו, וינוח גופו כדי שלא יחלה, נמצאת שינה שלו עבודה למקום ברוך הוא (רמב"ם דעות ג', ג'). בפרקי דרבי אליעזר נאמר: 'אדם שוכב וישן והוא מזונו ורפואתו'.

3. **כמות השינה:** 'די לו לאדם לישון שליש מעת לעת, שהוא שמונה שעות' (רמב"ם דעות ד', ד'). וסימנך - 'ישנתי אז ינוח לי' (איוב ג', י"ג), היינו שינה בגימטריה 'אז' (8) מביאה מנוחה. עוד מובא במקורות כי זמן השינה הנצרך משתנה בין אדם לאדם.

4. **הודאה בעת התעוררות:** בשינה נפרדת הנשמה מן הגוף באופן זמני, ולכן כשמתעורר אדם בבוקר הוא צריך להודות לה'

1. השינה הראשונה המתוארת היתה שנתו של אדם הראשון (בראשית ב', כ"א). השינה הארוכה ביותר המתוארת בתלמוד היא שנתו של חוני המעגל, שישן שבעים שנה (בבלי תענית כג ע"א).

2. **מעלות השינה:** 'וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד' (בראשית א', ל"א) - 'זו שינה, וכי שינה טובה מאוד, אלא מתוך שאדם ישן קמעא, הוא עומד ויגע בתורה הרבה' (בראשית רבה ט', ח'). וראה רמב"ן על התורה, דברים ו', י"ג). 'ואף שהשינה היא הפסקה בפעילות השכלית, הרי היא נחוצה לבריאות הגוף, ולפיכך אם שם על לבו שיהא גופו שלם וחזק, כדי שתהא נפשו

7. **קריאת שמע על המיטה:** לפני השינה צריך לקרוא על מיטתו פרשה ראשונה של קריאת שמע, (רי"ף ברכות דף ג ע"א), אם כי יש שכתבו שטוב תמיד לקרוא את כל שלושת פרשיות קריאת שמע, (רבנו ירוחם נתיב ג ח"ב). ומברך ברכת 'המפיל חבלי שינה על עיני וכו' (בבלי ברכות ס ע"ב; רמב"ם תפילה ז', א-ב). ברכת 'המפיל' - יש מי שכתבו שאין אומרים אותה בשם ומלכות (בן איש חי פרשת פקודי סקי"ב, והפוסקים שהביא שם), אך רוב הפוסקים כתבו לומר אותה בשם ומלכות (ילקוט יוסף ח"ג סימן רל"ט סק"א). ומוסיפים פסוקים שכוונתם להגן שלא יבוא עליו כל רע (טושו"ע שם; מ"ב שם סק"ט).

(הידברות)

על החזרת נשמתו, שהיא כעין תחיית המתים (בבלי, ברכות ס ע"ב). שינה היא אחד מששים ממיתה (בבלי, ברכות נז ע"ב). והיינו, בשניהם נפסקות הפעילויות הרגילות של החיים המודעים, וההבדל ביניהם הוא בעוצמה ובמשך הזמן.

5. הרמב"ם מורה שלאחר האוכל ילך הרבה לפני השינה, ולא יישן מיד לאחר הארוחה, אלא ימתין אחר האכילה כמו שלוש או ארבע שעות (רמב"ם, דעות ד', ה').

6. גזל שינה הוא איסור הלכתי מוסרי, המתייחס להפרעה לשינה של אדם אחר. אף שזהו איננו גזל במובן הרגיל, הביטול המקובל הוא 'גזל שינה'. הביטוי נמצא בשימוש לראשונה בספר 'אהבת חסד' של רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה'חפץ חיים'.

כאשר ביקשו ממרן הגר"ח קניבסקי סגולות לכל מיני פגעים או מחלות, ברוב הפעמים המלצתו היתה ללמוד מסכת מסוימת או פרק מסוים המותאמים לאותה בעיה או לאותה מחלה. יהודי אחד שהתעסק ברכבים ביקש ברכה לשמירה..

אין סגולה כתורה

ללמוד מסכת ידים.

ניוון שרירים

לאדם הסובל מניוון שרירים אמר שילמד מסכת אהלות, המדברת על מנין איברי האדם.

מחלת עור

לאדם הסובל ממחלת עור ל"ע, אמר ללמוד פרק 'העור והרוטב' במסכת חולין.

כאבי שיניים

למי שסובל מכאבי שיניים אמר רבי חיים שילמד הלכות שן, ופירש שהכוונה להלכות מבעה במסכת בבא קמא, העוסקת בעניני שן.

עצירות

יהודי התלונן לפניו שסובל מעצירות זה זמן רב וסובל מאד, ולא הועילה לו שום רפואה. אמר לו רבי חיים שיקבל על עצמו ללמוד פרק החובל (בבא קמא צב ע"א) וכעבור זמן קצת נתגלגל מילתא מן שמיא ונתרפא.

התינוקת אינה שומעת

לאב שביקש סגולה לישועה עבור בתו התינוקת שאינה שומעת, אמר שילמדו הלכות קריאת שמע, והטעים כי 'שמע' יועיל לריפוי בעיית שמיעה.

מחלות ברגל

פעם בא לפניו ילד שעמד לפני כריתת רגל רח"ל ושאלוהו איזו סגולה ניתן לעשות לזה, ואמר שילמד הלכות חול המועד. כשנשאל על המקור של סגולה זו אמר כי הוא ירושלמי מפורש

בספר 'מנחת תודה' מובא, כי כאשר ביקשו ממרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל סגולות לכל מיני פגעים או מחלות, ברוב הפעמים המלצתו היתה ללמוד מסכת מסוימת או פרק מסוים, המותאמים לאותה בעיה או לאותה מחלה.

לפנינו כמה דוגמאות:

מחלה בכבד ובעיניים

הסגולה למחלה בכבד, אמר רבי חיים ללמוד הלכות טרפות, שם מוזכר ענין 'ניטל הכבד'. ולאחד שסובל ממחלה בעיניו אמר שילמד מסכת הוריות, כי מוזכר שם 'עיני העדה'.

לאשה הסובלת מבעיות בעיניים הורה שבעלה ילמד הלכות בכורות, כי מוזכר שם ענין מומין שבעין, ואם בעלה אינו יכול - שאביה או אחיה ילמדו.

קריסת מערכות

לאחד שהיה בסכנת חיים [קריסת מערכות] וניצל בנס, ושאל במה להתחזק לרפואה שלמה, השיב רבנו שילמד הלכות טרפות. כך גם הורה לקהילה בחו"ל שהיתה שם ילדה קטנה שלא התעוררה מניתוח זמן רב, ושאלו במה להתחזק.

חלה בראש

לאחד שחלה בראשו הורה ללמוד הלכות תפילין של ראש, ולהתפלל, והראה שהביא בספרו את דברי הארחות חיים להרא"ש בשם אותיות דר"ע, שלא נברא הראש אלא לתפילין.

לכאב ביד

כששאלו את רבי חיים סגולה על כאב ביד, השיב שילמד הלכות נטילת ידים. ולאחד שסיפר שלאמו נשברה היד הורה

(סוף פ"ד ממעשר שני): 'אמר לו: חמית בחלמאי רגלי קטינא, אמר לו: דמועדא מייתי ולית מיכל' עיי"ש. ובאיכה רבה (פ"א) מוסיף על זה שהענין הוא 'רגל ברגל' [רגל כנגד רגל]. שאלוהו: ומה יעשה אדם הסובל ממחלה ברגל וכבר למד הלכות חול המועד? וענה: שילמד הלכות יום טוב הנקרא גם הוא 'רגל'.

יהודי אחד קבל לפניו שכתוצאה מאירוע מוחי נשארה לו בעיה ברגל ולא הולך כל כך טוב. אמר לו: 'תלמד פרק 'כיצד הרגל' [במסכת בבא קמא] וברכה והצלחה ורפואה שלמה'. שאלו: למה דוקא 'כיצד הרגל'? וענה: 'הרי הפרק שם מדבר על עניני רגל'.

שבר ביד

לאחר ששאל על שבר ביד אמר: כנראה צריך שיתן צדקה. עוד אמר, שילמד מסכת ידים.

למחלת הנפילה

לאדם שסבל ממחלת הנפילה וביקש דבר מה להתחזק בו, אמר שילמד הלכות טרפות, שם מובא על נפולה.

שינוי כואבות

לסובל מכאבי שינים חמורים הורה ללמוד מסכת בכורות, ויועיל לפי שכתוב שם על מומי השינים.

קשיים בשינה

לאחד שקשה לו להירדם אמר שישים את ידו על מצחו, והוא על פי דברי הגמרא (פסחים קיב ע"א) 'ידא אפוטא דרגא לשינתא'. ולאחר שהתאונן על כך שסובל מקשיים בשינה וכל מיני מחשבות שמפריעות לו, אמר לו שילמד גמרא ברכות.

מחלה בצוואר

אחד התלונן לפניו כי יש לו מחלה בצוואר, ושאל מה לקבל על עצמו להתחזק. השיב לו: 'תלמד הלכות שחיטה - ברמב"ם או בשו"ע כרצונך'.

חולי המעים

לאחד שהתאונן בפניו על סבלו במעים, מאר שיקבל על עצמו ללמוד קדשים חצי שעה ביום, על שם הכתוב: 'הקרב והכרעים ירחץ במים' (ויקרא א, יג).

ביתו נשרף שוב ושוב

אחד בא לשאול לרבינו שכבר פעם שלישית פרצה שרפה באותו אזור מה להתחזק. בתחילה הגיב רבנו לא נראה שזה איזה דבר, ולבסוף אמר שילמדו הלכות שבת על פי דברי הגמרא (שבת קיט ע"ב) ששריפה באה על חילול שבת.

עיסוק ברכבים

לאחד שרצה חיזוק לשמירה בענין עיסוק ברכבים, הורה שילמד הלכות שביתת בהמתו.

סגולה לזיכרון

לאחד שביקש ממנו סגולה לזיכרון, אמר שילמד בחברותא ויחזור עימו על הלימוד.

כינים בקירות הבית

לאדם הסובל מכינים בקירות הבית הורה ללמוד מסכת קינים, שכן 'בת ק' כבת כ'... [האות כ' מתחלפת באות ק']'. (ומתוק האור - שמחת תורה)

**'תן לנו להיכנס, הגענו לכאן מירושלים', התחננו.
הוא לא הבין מה רוצים ממנו החסידים העבדקנים.
סוף סוף נגמר היום המתיש של 'בין הזמנים', ולא
נותנים ללכת הביתה. אבל אחר הפצרות רבות
הוצאה סירה קטנה לכבודם לשוט בכנרת**

סיפור לרגל שבוע בין הזמנים - הנס המדהים בזכות שמירת העיניים

שבעולם. וכי איסורים דאורייתא של 'לא תתורו' הותרו ביומי דפגרי?!

ישבו וטיכסו עצה, עד שהגה אחד מהם רעיון נועז: נבוא לאחר סגירת השערים - הציע את רעיונו - נגיח שם ברגע שאחרי האחרון. כשכל המכשלות מאחורינו וכל המרעין-בישין הלכו להם. נבקש מבעל הסירה את סירתו, נשוט ונפוש בזאת התורה. נופש לנפש בלי רפש.

אומרים ונוסעים. הם הגיעו בסופו של יום, קרוב לזמן שקיעה, בשעה שהשוער כבר עמד להגיף תריסים ולקשור עוגנים. 'תן לנו להיכנס, הגענו לכאן מירושלים', פרצו אליו בתחנונים. הוא לא ידע מניין נפלו עליו החסידים העבדקנים, מה הם רוצים ממנו.

מעשה נפלא עם חיזוק עצום הופיע לאחרונה בשערי הגיליון הנהדר 'אנ"ש בלעטל' דחסידי תולדות אהרן:

שני אברכים מאנ"ש שהרגישו מותשים מהעבודה הקשה, נועצו ונועדו להחליף כוח ולשוט על פני ימה של טבריה. מקולות מים רבים שקטים המזמרים ככינור נאה, יעלה הנופש ותתפשט המנוחה בעצמותיהם היגעות, חשבו.

דא עקא. לשני האברכים גם יחד עלה קושי והסתיר את כל שדה ראיית החופש המתקרב. הקושי עמד וסתר את כל ההווה-אמינא, לאמור: הלא שני יהלומים יקרים מכל הון יש לנו בחורי עינינו, וכי מוכנים אנו לזרוק אותם לשבלולי הכנרת? לכסותם בחול הים? הרי איננו מוכנים ללכלך אותם בעד כל כוחות

בלי לחשוב פעמיים צללו האברכים בשחייה מהירה במים הסמוכים. במקום שאין איש השתדל להיות 'פיש', כפשוטו. הם הקיפו את הספינה ומיד מצאו את האבא המפרפר בין מוות לחיים. משו אותו מן המים והוא הוכנס לספינתם, שנקשרה עד מהרה לספינה הגדולה, והמנוע של הספינה הקטנה משך את הספינה הגדולה אל החוף.

המציל ביצע החייה על הטובע, והוא ניצל! נס גלוי התרחש בליבה של הכנרת. עשרות בני המשפחה לא יכלו להירגע. הם התנפלו על האברכים ברגשות ובכבי מתייפח, אבל האברכים ענו יחד ואמרו: 'לא לנו התודה, נס שמירת עיניים הוא! הרי לא היינו בכלל אמורים להיות כאן בשעה מאוחרת זו אילו לא היינו מבקשים לשמור על עינינו ולהגיע דווקא אחרי זמן סגירת שערי המשייטים בכנרת, ובזכות ההתעקשות על שמירת עיניים זכינו להיקלע למצב בו הצלנו נפש מישראל וקיימנו עולם מלא, ברוך הוא וברוך שמו'. הסיפור האמור, שכאמור אירע בשבוע השני של בין הזמנים אב תשפ"ג, עם שני אברכים מחסידי תולדות אהרן, מגלה טפח וטפחיים מהשגחתו הפרטית של הבורא יתברך על כל בריה ובריה, איך מזמין לכל אדם את הצלתו בלב ים, וביתר שאת הוא מספר את סיפור כוחה של שמירת עיניים, שיש בה סגולה מיוחדת להציל ולהושיע, כי עין בעין יראו את ישועת ד' במהרה.

(המבשר)

סוף סוף נגמר היום המתיש של 'בין הזמנים', ולא נותנים ללכת הביתה. אבל אחר הפצרות כלפי מטה וכלפי מעלה אל הקל הטוב שאין השומע לו מפסיד - סוף סוף נעתר להם אחד הספנים, וסירה קטנה הוצאה לכבודם.

נכנסו האברכים עם הספן לספינה, והחלו לנשום את אווירה הזך של הכנרת, בניסיון נואש לשאוב את אוויר הנופש המיוחל, שכידוע, רבים לו המחפשים ומעטים הם המוצאים, אם בכלל. שטה לה הספינה על המים ומעט מרגוע נכנס בכל זאת לעצמות היבשות-לחות, עד שפתאום נשמעו מרחוק זעקות 'הצלה' מאוימות.

האברכים החלו לצבוט עצמם בצביטות, האם לא ישנים הם וכי מי צועק 'הצלה' בלב ים?! ואז התגלתה לפנייהם תמונה מחרידה. ספינה שלימה של כעשרים אנשים עם זוגות ידים מורמות מנפנפת כולה אליהם. 'הצילו! הצילו!'. הים כבר היה ריק לחלוטין. כאמור, יום השיט נגמר. רק ספינה אחת שואגת הושענא. מה זה אמור להיות?

הם התקרבו בזהירות, ובמהירות של שניות הם נזקקו להבין משברי הקולות השבריריים השואגים מה קרה. התברר שמנוע הספינה הושבת, הפלאפון אינו קולט, והאבא שניסה לתקן את המנוע, נפל למים ואין המציל מסוגל להצילו. הסכנה המרחפת נצבעה על השמים הארגמניים באלף אותות מצוקה. גיוואלד!

לפתע החל המטוס לרעוד. קולו של הטייס נשמע במערכת הכריזה: 'נוסעים נכבדים, נא חגרו את חגורות הבטיחות, אנחנו נערכים לנחיתת חירום בלב האוקיינוס'. פחד ורעדה אחזו בנוסעים, והיהודי שלנו מיהר לקרוא לסוכן הביטוח וביקש לחתום על הפוליסה..

כלל חשוב בחינוך שגלמד מסוכן הביטוח..

נשמע במערכת הכריזה: 'נוסעים נכבדים, נא חגרו את חגורות הבטיחות, שימו לב לנקודת יציאת החירום הקרובה אליכם... אחת מכנפי המטוס עומדת להתנתק ממקומה ואנחנו נערכים לנחיתת חירום בלב האוקיינוס...'

פחד ורעדה אחזו בנוסעים, ואותו יהודי שמקודם הצהיר שאין לו תוכניות למוות צעיר, מיהר לקרוא לסוכן הביטוח וביקש לחתום על הפוליסה, בחתימה אלקטרונית המועברת מיידית למשרדי החברה, כך שמשפחתו עוד תוכל ליהנות מכספי הביטוח אם חלילה יארע אסון.

כמה זה עולה? שאל בחטף את סוכן הביטוח רגע לפני שחתם והסוכן השיב לו: 'בדרך כלל זה עולה 5,000 דולרים, אבל עבורך המחיר גבוה יותר, 6,000 דולרים'. האיש התפלא, אבל לא רצה לבזבז זמן, הוא מיהר לחתום, ולאשר העברה כספית של 6,000 דולרים.

מעשה באברך שהחליט לנסות את מזלו ולהתפרנס מעבודה כסוכן ביטוח. הוא החל לשווק לאנשים בסביבתו פוליסה של ביטוח חיים, ובהמשך החל לעבור ממקום למקום ולמכור פוליסות של ביטוח חיים, כשהוא פועל בכל דרך לשכנע את הלקוחות לקנות את הפוליסה.

באחת הפעמים הוא היה צריך לטוס לצורך עסקיו, ואחרי שהמטוס המריא הוא החל להסתובב בין הנוסעים ולהציע להם לקנות ביטוח חיים.

ניגש ליהודי אחד והציע לו לקנות את ביטוח החיים. היהודי דחה אותו ואמר שאינו זקוק לביטוח חיים משום שאין לו תוכניות למוות בגיל צעיר. ניסה סוכן הביטוח לשכנע אותו שוב ושוב, עד שלבסוף הניח לו לנפשו.

כעבור דקות אחדות, החל המטוס לפתע לרעוד, הנורה המורה לנוסעים לחגור את חגורות הביטוח נדלקה, וקולו של הטייס

לגרום ללקוח לרצות לקנות! לשכנע אותו בצורה כזאת שהוא לא ירגיש ששכנעת אותו, הוא ירגיש שיותר ממה שאתה רוצה למכור לו - הוא רוצה לקנות ממך!

כך גם בתורה ומצוות. אנחנו צריכים לייצר אצל הילדים שלנו את הרצון לקבל, את הרצון לשמוע. שלא נצטרך להכריח אותם לשבת ליד שולחן השבת, אלא שהם עצמם ירצו לשבת ליד השולחן ולשיר זמירות. שהם עצמם יבקשו ויתחננו שנאפשר להם לבוא לבית הכנסת ולהתפלל.

(גיליון וקראת לשבת עונג)

כעבור דקות אחדות הודיע הטייס לנוסעים שהם יצאו מכלל סכנה: 'חזרה לשגרה!', הוא הכריז, אין שום חשש, אנחנו נמשיך ונגיע בעזרת ה' ליעד בשלום... כעת ניגש אותו יהודי לסוכן הביטוח ושאל אותו: "אמור לי ידידי, למה המחיר של פוליסת הביטוח היה יקר יותר עבורי באלף דולרים נוספים?..."

השיב לו סוכן הביטוח: 'מה אתה חושב? הטייס עשה את כל ההצגה הזאת בחינם? נאלצתי לשלם לו אלף דולרים עבור השירות הזה'...

בדיחה הזאת טמון אחד הסודות הגדולים של שיווק נכון.

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

כמה גרועה יכולה להיות 'עבירה קלה' אחת?

קידושין דף נ"ט

בסנין

החבל. תפסוהו וגערו בו על מעשהו, אך הלה לא הבין על מה יצא הקצף. הוא מוכן לשלם את שתי הפרוטות שפיסת חבל כזו עולה... הוא לא הצליח להבין שבמעשה הקטן הזה שעשה - הרס את כל החתונה של המלך...

כן הוא האדם - אומר רבי חיים ויטאל. כשם שכל מצוה שאדם עושה כאן, בעולם הזה, מחברת כל מיני חיבורים בעולמות העליונים, כמו כן חלילה גם להיפך: כל עברה מנתקת את הקשר שבין בורא עולם ועם ישראל.

שומה על אדם להבין ולדעת: אין שאלה כזאת "מה בסך הכל עשיתי?" - בין לטוב ובין למוטב! כל מעשה מצוה גורם לאור יקרות, המאיר מהעולמות העליונים לכלל ישראל, וחלילה, כל מעשה עברה מחשיך את האור הנפלא הזה.

(משכני אחרין)

מספרים על מלך שחי לפני מאות שנים, וביום מן הימים ערך חתונה לבנו היחיד, יורש העצר.

החתונה נערכה ברחבה המרכזית של העיר, והיה צורך להביא לשם מערכת תאורה ענקית, הכוללת עשרות אלפי נרות ושמנים, שיאירו את כל הסביבה. כדי להניף את המערכת המורכבת הזאת אל על, היה צורך למתוח חבל עבה למרחוק, ולקשר אותו לבסיס שהוצב במרחק של מאות מטרים מהרחבה.

בעיצומה של שמחת החתונה, עבר שם כפרי אחד, הבחין בחבל העבה, והחליט שהוא זקוק לחתיכה ממנו לצרכי ביתו. נטל סכין חד וחתך ממנו חתיכה. באותו הרגע - במרחק רב משם - צנחה מערכת התאורה על ראשם של כל משתתפי החתונה, וגרמה לעשרות נפגעים. השמחה הגדולה הושבתה והפכה לתוגה...

שליחי המלך אצו רצו לבסיס, והבחינו בכפרי שחתך את

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחיים

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

האם מותר לאכול לחם עם 'הכשר' ממאפיה גויית?

ויש אומרים, שאף לפי מנהג זה - אם ניתן להשיג 'פת ישראל', דהיינו לחם שנאפה על ידי יהודי, יש להחמיר; ויש המקלים אף באופן שניתן להשיג פת ישראל, ובמיוחד כאשר הפת גויים משובחת יותר. ויש המקלים עוד - שבמקרה שלא ניתן להשיג פת ישראל, מותר לאכול אף פת גויים שנאפתה שלא על מנת למוכרה. [משנ"ב קסת, יח; בהרחבה ע"פ שו"ע יו"ד קיב, א, ב ויה]

חכמינו ז"ל גזרו שלא לאכול 'פת גויים', דהיינו לחם שאפאו גוי. ויש מקומות שהנהיגו איסור זה רק בלחם שנאפה על ידי אדם פרטי שלא על מנת למוכרו, ולא בלחם של מאפיה וכדומה, שנאפה על מנת למוכרו; (כאשר אין חשש לתערובת איסור במרכיביו, כמובן, וכגון שיש השגחת כשרות על רכיבי המאפה, אך האפייה עצמה נעשתה בידי גוי).

באיזה מקרה ראוי לסלק לחם מסוים מהשולחן לפני ברכת 'המוציא'?

מלאוכלו), ואין זה ראוי לברך על הלחם החביב פחות. ואם מסב עמו אורח שאינו נוהג איסור בפת גויים, ובעל הבית מוציא ידיו חובה בברכת המוציא - יברך על הפת גויים ויאכל, מפני כבוד האורח. ואם שני הלחמים שווים - יש לברך תמיד על הפת ישראל. [שו"ע קסת, ה, ומשנ"ב יז, יט ויכא; וראה ביה"ל ד"ה על]

בהמשך לאמור, לענין דיני קדימה בברכה על פת ישראל ופת גויים המונחת לפניו: מי שיש לפניו לחם פשוט ממאפיה יהודית, ולחם משובח ממאפייה גויית - אם אינו נוהג איסור ב'פת גויים', יברך על איזה מהם שירצה; ואם הוא נוהג איסור בפת גויים, יסלק מלפניו את הפת גויים לשעת הברכה, כיון שבעצם היותו משובח הוא נחשב ל'חביב' עליו יותר מהלחם האחר (למרות שהוא נמנע

האם 'מסירת מודעה' בערב ראש השנה מועילה לכך שמנהג טוב לא יחשב כנדר?

שנוהגים כך גם בזמנים נוספים), 'מסירת מודעה' לביטול כל הנדרים העתידיים, ובכלל זה - שהמנהגים לא ייפכו לנדרים. ולדעת פוסקים רבים, ניתן לסמוך על מודעה זו לענין מנהג טוב, ולבטלו ללא התרה; אך יש שהורו, כי לכתחילה יש להחמיר בדבר. [ביה"ל קסת, ה, ד"ה על; בו"מ דרשו, 9]

מי שנהג מנהג טוב, דהיינו שיש בו 'סרך מצוה', כגון חומרא בדבר המותר מעיקר הדין; והיה בדעתו לנהוג כן לעולם, או שהורגל במנהג זה על ידי שנהג בו שלוש פעמים - נחשב מנהגו כנדר מדרבנן, ואם רוצה לבטלו, צריך התרה כדין התרת נדרים. ואם התנה מתחילה שנוהג כן 'בלי נדר', אינו צריך התרה. ומנהג ישראל כבר מאות בשנים, לומר בערב ראש השנה, (ויש

* מצוה מן המובחר לברך 'המוציא' על לחם שלם; ולכן, אם יש לפניו לחם שלם ופרוס, יברך על השלם. ובשבת וביום טוב - חובה לברך על שני לחמים שלמים. ואם כבר חתכו את הלחם, ואין לחם אחר - אם ניתן לחבר את שני החלקים באמצעות קיסם וכדומה, באופן שיראה במבט רגיל כשלם, יש לחברם; ויש אומרים שרק בשבת וביום טוב צריך לחברם, כיון ששלמות הלחם היא חובה, כנ"ל.

* מי שיש לפניו לחם פרוס העשוי מקמח חיטה, ולחם שלם העשוי מקמח כוסמין, או מקמח שיפון - יברך על הפרוס, כיון שהחיטה היא מ'שבעת המינים' המפורשים בתורה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר לדרשן לעמוד כשגבו מופנה לארון הקודש?

שהטעם הוא מפני שזהו כבודה של התורה שמודיע לציבור את חוקי האלקים ואת תורותיו. ויש שכתב שאם אין כוונת הדרשן לשם שמים - אינו רשאי לעמוד בגב מופנה לארון הקודש. [משנ"ב קנ, יד, ושעה"צ יג; ב"מ דרשו, 40]

אסור לעמוד בגב מופנה לארון הקודש, משום שיש בכך גנאי לספר התורה. והכהנים בשעת ברכתם רשאים וחייבים לעמוד כך, משום 'אימת ציבור', כלומר, שאין זה הולם שיעמדו כשאחוריהם מופנים לציבור. וכן הדורש בדברי תורה - רשאי לעמוד כשגבו מופנה לארון הקודש, מפני שעמידתו כך היא ארעית; ויש אומרים

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפוח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה